

JÓZSUÉ

17-24. FEJEZET

Manassé törzsének egyik fele a Jordán keleti partján telepedett le, a másik pedig a nyugati parton. A 12.-ik versben ismét olvashatunk arról, hogy Izrael gyermekei nem űzték ki minden ellenségüket a földről:

De magukat a városokat nem tudták birtokba venni Manassé fiai, a kánaániaknak sikerült ott maradniuk azon a földön.

Amikor megerősödtek Izrael fiai, robotmunkára fogták a kánaániakat; elűzni azonban nem űzték el őket.

Isten vágya az, hogy teljes győzelmet arassunk testünk vágyai felett. Ha viszont megengedjük, hogy az ellenség egyetlen erődítménye is megmaradjon, az később állandó problémát fog jelenteni lelki fejlődésünk és növekedésünk során. Testünk gyengeségeivel szemben, mint a harag, a büszkeség vagy bármi más, Isten teljes győzelmet akar adni, és mindent megad számunkra ezzel kapcsolatban. De gyakran, akárcsak Izrael gyermekei, feladjuk, és nem űzzük ki teljesen ellenségeinket. A későbbiek során pedig a Sátán pontosan ezeken a területeken fog megtámadni minket.

Én szeretnék teljesen megnyílni Isten előtt, és nem szeretnék semmilyen ajtót bezárni előtte az előítéleteim vagy a teológiai tanulmányaim miatt. Szeretném, ha Isten teljes mértékben megtehetné azt, amit csak szeretne az életemmel. Szükségem van minden segítségre, és nagyon sajnálom azokat, akik valami miatt nem tudnak megnyílni Isten előtt, és korlátokat szabnak Neki azzal kapcsolatban, hogy mit nem akarnak, mire nincs szükségük Tőle. Mintha Isten tudna olyant adni, ami rossz lehetne számukra.

Az Isten által adott összes győzelmet szeretném megtapasztalni, és minden áldást, amit Ő nekem adott. Az Igéret földjét teljesen el szeretném foglalni. Miért ne venném teljesen birtokba azt, amit Isten el akar végezni az életemben? Miért állnék meg akkor, amikor Isten azt mondja, hogy menjek tovább? Miért viseljem el a testem azon részét, amely nem kötelezte el magát a Lélek vezetésének? Miért engedjem meg a békés egymás mellett élést testem valamely gyengeségével? Az a vágyam, hogy megismerjem a teljes győzelmet Jézus Krisztusban az életem minden területén. Addig megyek előre, míg a teljes győzelmet fogom megtapasztalni, hisz Isten ezt ígérte, és én nem akarok semmit sem elmúlasztani mindabból, amit Isten előkészített számomra.

De József fiai így beszéltek Józsuével: Miért csak egy sorsvetésnyi örökséget és egy kimért részt adtál nekünk? Hiszen a mi népünk nagy, mivel mindeddig megáldott minket az ÚR!

Efraim és Manassé két nagyobb törzs voltak. Ők voltak József fiai, és ők két részt kaptak az örökségből.

A 18.-ik fejezetben olvashatjuk, hogy a szent sátrat Silóban állították fel. Ők nem áldozhattak akárhol, csak a sátonnál. Abban az időben a főváros Sikemben volt, de a vallási központ viszont Silóba alakult ki.

De maradt Izrael fiai között még hét törzs, amelyeknek nem osztottak örökséget.

Azért ezt mondta Józsué Izrael fiainak: Meddig késtek még elmenni és birtokba venni azt a földet, amelyet nektek adott atyáitok Istene, az ÚR?

Jelöljétek ki törzsenként három férfit, hogy elküldjem őket. Induljanak el, járják be az országot, készítsenek róla leírást örökségüknek megfelelően, majd jöjjenek el hozzám.

Azután osszák fel maguk között hét részre. Júda maradjon meg a maga területén délen, József háza is maradjon meg a maga területén északon.

Ti tehát készítsetek leírást arról a földről, a hét birtokrészeiről, és hozzátok ide hozzám, hogy kisorsoljam közöttetek Isteniüknek, az ÚRnak színe előtt.

...

A sorsolás először Benjámín fiainak törzsére, annak nemzetségeire esett. A sorsolásban nekik jutott terület Júda fiai és József fiai közé esett.

A fejezet további része a sorsolást és a területek határainak leírását tartalmazza.

A 19.-ik fejezetben Simeon törzsének földjéről van szó. Ez a törzs került Izrael legdélebbi területére, Kádes-Barnea és a sivatag környékére. A hátránya a sivatag szárazsága, előnye viszont, hogy télen is jó idő van. A zsidók az utóbbi évtizedekben a Jordán vizét elvezették erre a területre, és kitűnő mezőgazdasági területté alakították.

A 10.-ik vers:

Harmadszor Zebulon fiaira, az ő nemzetségeikre esett a sors.

Ők a Meggidó-völgy környékét kapták Haifától a Gilboa-hegyig.

Negyedszer Issakárra esett a sors, Issakár fiaira, az ő nemzetségeikre.

Ők pedig a Galileai-tengertől délre eső területet kapták meg.

Ötödször Ásér fiainak a törzsére, az ő nemzetségeikre esett a sors.

Az ő területük a gyönyörű tengerparti vidék lett Haifától Szidónig.

Hatodszor Naftáli fiaira esett a sors; Naftáli fiaira, az ő nemzetségeikre.

Az övéké lett a Galileai-tenger és környéke. Itt szeretnék én is élni, mert ez az egyik legszebb környék a világon. Meg tudom érteni, hogy Jézus miért töltötte szolgálati idejének legnagyobb részét a Galileai-tenger partján. A körülötte levő dombokon nagyon jó termőterületek vannak, az időjárás nagyon enyhe, még nyáron sem emelkedik nagyon magasra a hőmérséklet. Ez a terület kb. 200 méterrel a tengerszint alatt van.

Hetedszer Dán fiainak törzsére esett a sors, az ő nemzetségeikre.

Az ő területük a Jordán felső folyásánál terült el, jobb oldalon a Golán-fennsíkkal és bal oldalon a Libanoni-heggyekkel, egészen a Herman-hegy vidékéig. Dán városa is nagyon szép helyen fekszik.

A 49.-ik verstől:

Amikor befejezték az örökségosztást az ország területén, akkor örökséget adtak Izráel fiai maguk között Józsuének, Nún fiának is.

Az ÚR parancsa szerint adták neki azt a várost, amelyet kért: Timnat-Szerahot, az Efraim hegyvidékén. Felépítette a várost, és abban lakott.

Ezeket a területeket osztotta ki örökségül Eleázár pap meg Józsué, Nún fia és az izráeli törzsek családfői sorsvetéssel Silóban, az ÚR színe előtt, a kijelentés sátrának a bejáratánál. Így fejezték be az ország felosztását.

A 20.-ik fejezetben a menedékvárosok kijelölését olvashatjuk. Ide menekülhettek a vérbosszú elől azok, akik nem szándékos emberölést követtek el, és itt biztonságban lehettek addig, amíg tisztességes tárgyalásra került volna a sor.

Így különítették el Kedest Galileában, Naftáli hegyvidékén, Sikemet Efraim hegyvidékén és Kirjat-Arbát, azaz Hebrónt a Júda hegyvidékén.

A 21.-ik fejezetben:

Azután odamentek a lévíták családfői Eleázár paphoz és Józsuéhoz, Nún fiához meg az izráeli törzsek családfőihez, és így szóltak hozzájuk Silóban, Kánaán földjén: Az ÚR megparancsolta Mózes által, hogy adjatok nekünk városokat lakóhelyül és legelőket állatainknak.

A menedékvárosok eleve a lévíták városai voltak, és más városokat is kaptak, amelyeket ebben a fejezetben soroltak fel.

A 43.-ik vers:

Így adta oda az ÚR Izráelnek az egész országot, amelyről esküvel ígérte, hogy atyáiknak adja. Birtokba is vették, és letelepedtek benne.

Érdekes, hogy nekünk is milyen sok mindent ad az Úr, de nem mindent veszünk birtokba. Például a megváltást minden embernek adja, de nem mindenki veszi azt birtokba. Isten ajándékait Isten már megadta nekünk, és most rajtunk a sor, hogy hittel vegyük birtokba azokat.

Nyugalmat is adott nekik az ÚR mindenfelől, pontosan úgy, ahogyan esküvel ígérte atyáiknak. Senki sem tudott megállni velük szemben ellenségeik közül. Minden ellenségüket kezükbe adta az ÚR. Egyetlen szó sem veszett el azokból az ígéretekből, amelyeket az ÚR Izráel házána tett. Mind beteljesedett.

Isten hűségének bizonyosága ez: egyetlen szó sem veszett el Isten ígéreteiből, minden beteljesedett. Az Úr mindig állja a szavát, és mindig is állni fogja.

A 22.-ik fejezetben

Akkor összehívatta Józsué a rúbenieket, gádiakat és Manassé törzse felét,

Ezek a törzsek telepedtek le a Jordán keleti partján, mert nagyon szerették a földet, hisz álatlanyésztők voltak, és az a terület pedig nagyon jó legelő volt. Mózes megengedte ezt nekik, de azt kérte, hogy előtte a harcos férfiak segítsenek a többi törzsnek az Igéret földjének elfoglalásában, majd utána visszajöhetnek. Megígérték, és be is tartották az ígéretüket.

Akkor összehívatta Józsué a rúbenieket, gádiakat és Manassé törzse felét, és ezt mondta nekik: Megőriztéték mindazt, amit Mózes, az ÚR szolgája parancsolt nektek, és hallgattatok a szavamra, pontosan úgy, ahogyan megparancsoltam nektek.

Nem hagyátok el testvéreiteket hosszú időn át mind a mai napig, hanem hűségesen megtartottátok Isteneteknek, az ÚRnak parancsát.

Most már nyugalmat adott Istenetek, az ÚR, testvéreiteknek, ahogyan megígérte nekik. Azért most menjete vissza sátraitokba, arra a földre, amelyet nektek adott birtokul Mózes, az ÚR szolgálója a Jordánon túl.

Csak nagyon vigyázzatok arra, hogy megtartsátok azt a parancsot és törvényt, amelyet Mózes, az ÚR szolgálója parancsolt nektek: Szeressétek Isteneteket, az URat, és mindenben az ő útjain járjatok; tartsátok meg parancsolatait, ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljátok teljes szívvel és teljes lélekkel!

Azután megáldotta és elbocsátotta őket Józsué. Ők pedig elmentek sátraikba.

Manassé törzse egyik felének Mózes adott örökséget Básánban. A másik felének pedig Józsué adott testvéreik között a Jordánon innen, a nyugati oldalon. Ezeket is elbocsátotta Józsué a sátraikba, és megáldotta őket.

Ezt mondta nekik: Menjete vissza sátraitokba sok szerzeményetekkel: igen sok jószággal, ezüsttel és arannyal, rézzel és vassal, meg igen sok ruhával. De osszátok meg testvéreitekkel az ellenségtől szerzett zsákmányt!

Akkor megfordultak, és eltávoztak Rúben fiai, Gád fiai és Manassé törzsének fele Izráel fiaitól a Kánaán földjén levő Silóból, elmentek Gileád földjére, arra a földre, amelyet birtokba vettek az ÚRnak Mózes által adott parancsa szerint.

Amikor Gelilótba értek, amely Kánaán földjén a Jordán mellett van, oltárt építettek ott, a Jordán mellett Rúben fiai, Gád fiai és a Manassé-törzs fele; egy feltűnően nagy oltárt.

Izráel fiai azonban meghallották, hogy oltárt építettek Rúben fiai, Gád fiai és a Manassé-törzs fele Kánaán földjének a szélén, a Jordán mellett, Gelilótnál az izráeli oldalon.

Amikor ezt Izráel fiai meghallották, összegyűlt Izráel fiainak egész közössége Silóban, hogy hadat indítsanak ellenük.

Azt hitték, hogy máris a bálványimádás bűnébe estek, és hogy Istennek áldoznak ott, ahol nem található a szent sátor.

Amikor megérkeztek Rúben fiaihoz, Gád fiaihoz és a Manassé-törzs feléhez Gileád földjére, így beszéltek hozzájuk:

Ezt üzeni az ÚR egész közössége: Micsoda hűtlenséget követtetek el Izráel Istene ellen, hogy máris elfordultatok az ÚRtól? Ti most az ÚR ellen lázadtatok azzal, hogy oltárt építettetek magatoknak!

Nem elég, hogy Peór miatt bűnbe estünk, amelyből még meg sem tisztultunk máig sem, és amely miatt csapás érte az ÚR közösségét?

Ti meg máris elfordultatok az ÚRtól? Pedig ha ti ma fellázdtok az ÚR ellen, holnap ő Izráel egész közösségére fog haragudni.

Ha tisztátalan föld a ti birtokotok, jöjjetek át erre a földre, amely az ÚR birtoka: ahol az ÚR hajléka van, és legyen közöttünk a birtokotok. De az ÚR ellen ne lázadjatok fel, és elleniünk se lázadjatok azzal, hogy oltárt építetek magatoknak Isteniünknek, az ÚRnak az oltárán kívül.

Amikor Ákán, Zerah fia hűtlenül bánt a kiirtásra rendelt dolgokkal, Izráel egész közösségére haragudott meg az ÚR, és nemcsak az az egy ember pusztult el a bűn miatt!

Ekkor megszólaltak Rúben fiai, Gád fiai és a Manassé-törzs fele, és így szóltak Izráel nemzetségfőihez:

Tudja az ÚR, az erős Isten, az ÚR, az erős Isten, és tudja meg Izráel is, hogy lázadás, vagy az ÚR elleni hűtlenség-e ez?! Ha igen, úgy ne segítsen meg benniünket ezen a napon!

Maga az ÚR vizsgálja meg, hogy azért építettünk-e oltárt, hogy elforduljunk az ÚRtól, és égőáldozatot meg ételáldozatot áldozzunk, vagy békeáldozatot mutassunk be rajta!

Sőt inkább azért csináltuk ezt, mert attól tartunk, hogy holnap ezt mondják a ti fiaitok a mi fiainknak: Mit akartok ti az ÚRtól, Izráel Istenétől?

Hiszen a Jordánt határrá tette az ÚR köztünk és köztetek, Rúben fiai és Gád fiai; nincs nektek közöttök az ÚRhoz! Így a ti fiaitok lesznek az okai annak, ha a mi fiaink nem félik majd az URat.

Azért ezt mondtuk: Fogjunk hozzá, és építsük meg ezt az oltárt, de nem égőáldozatra és nem véresáldozatra,

hanem hogy bizonyosságul legyen köztünk és köztetek, meg az utánunk következő nemzedékek között arra, hogy mi az URat akarjuk tisztelni az ő színe előtt bemutatott égőáldozatainkkal, véresáldozatainkkal és békeáldozatainkkal. Ne mondhassák holnap a ti fiaitok a mi fiainknak: Nincs nektek közöttök az ÚRhoz!

Azt mondtuk tehát: Ha ezt mondják nekünk vagy a jövő nemzedéknek, akkor azt feleljük: Nézzétek az ÚR oltárának a mását, amelyet atyáink készítettek, de nem égőáldozatra és nem véresáldozatra, hanem hogy bizonyosságul legyen köztünk és köztetek.

Távol legyen tőlünk, hogy fellázadjunk az ÚR ellen, és elforduljunk ma az ÚRtól azzal, hogy égőáldozatra, ételáldozatra és véresáldozatra való oltárt építsünk Istenünknek, az ÚRnak az oltárán kívül, amely az ő hajléka előtt van.

Amikor meghallotta Fineás pap és a közösség vezető emberei, meg Izráel nemzetségfői, akik vele voltak, azokat a szavakat, amelyeket Rúben fiai, Gád fiai és Manassé fiai mondtak, tetszett nekik.

Ezért azt mondta Fineás, Eleázár pap fia Rúben fiainak, Gád fiainak és Manassé fiainak: Most már tudjuk, hogy köztünk van az ÚR, mert nem követtetek el ilyen módon hűtlenséget az ÚR ellen. Így hát megmentettétek Izráel fiait az ÚR kezétől.

Ezután visszatértek Fineás, Eleázár pap fia és a vezető emberek Rúben fiaitól és Gád fiaitól, Gileád földjéről Kánaán földjére, Izráel fiaikhoz, és előadták nekik a dolgot.

Tetszett ez a dolog Izráel fiainak is, ezért áldották az Istent Izráel fiai. Nem gondoltak többé arra, hogy hadat indítsanak azok ellen és elpusztítsák azt a földet, ahol Rúben fiai és Gád fiai laktak.

Az oltárt pedig így nevezték Rúben fiai és Gád fiai: Bizonyosság ez közöttünk, hogy az ÚR az Isten!

A 23.-ik fejezetben:

Hosszú idő telt el azután, hogy az ÚR nyugalmat adott Izráelnek minden ellenségétől körös-körül.

Ez a hosszú idő körülbelül 17 év volt.

Józsué is megvénült, megöregedett.

Nem úgy, mint Mózes, aki erős és egészséges volt élete utolsó napjáig. Káleb is sokkal jobb erőben volt, mint Józsué, 85 éves korában harccal foglalta el azt a területet, amelyet Mózes neki ígért.

Józsué viszont már nagyon nehezen mozoghatott, és az egészsége sem lehetett az előbbiekhöz hasonló. Mindezt azért mondom, mert tudnunk kell, hogy általunk meg nem érthető okokból egyes emberek öregkorát nagyon széppé teszi az Úr. Ők erősek és egészségesek a haláluk napjáig, másoknak viszont még a mozgás is nehézséggé válik, és legyengülnek koruk előrehaladtával.

A kérdés az, hogy akkor Józsué nem kedvelte annyira az Úr, mint Mózeset vagy Kálebet? Jelentheti-e azt, hogy Józsuénak nem volt annyi hite, és ezért jutott erre a sorsra? Nem hiszem, hogy így van. Szerintem ez csak egyszerűen így történik, és nem hiszem, hogy ennek bármiféle összefüggése lenne a hitükkel, az Istennel való kapcsolatukkal, vagy Isten irántuk érzett szeretetével.

Egyetlen embert sem ismerek az Ótestamentumban, akinek Elizeusnál nagyobb hite lett volna, és több csodán keresztül munkálkodott volna. Mégis azt olvashatjuk, hogy „Elizeus megbetegedett, és meghalt.” Ez a hatalmas próféta, a hit embere, egyszerűen csak megbetegedik és meghal. Isten megengedi, hogy a gyermekei megbetegedjenek? Igen. Megengedi, hogy megöregedjenek? Igen. Egyesek legyengülnek öregkorukra? Igen.

Hogy lehet akkor, hogy egyesek erősek öregkorukban is, és mások nem?

Fogalmam sincs, de azt tudom, hogy nagyon nagy hiba lenne kijelenteni, hogy ha valakinek elég hite van, akkor nem gyengül le öregkorára. Ha viszont valaki legyengül, akkor hibás dolog lenézni őt azért, mert úgy gondoljuk, hogy lelkileg másodrangú emberrel van dolgunk. Nem ismerem Isten útjait és szándékait ezzel kapcsolatban, de tudom, hogy sokszor megengedi, hogy szenvedjenek az Ő gyermekei.

Az Apcselben azt olvassuk, hogy

Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival.

Jakobot, János testvérét pedig karddal kivégeztette.

Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak.

Miután elfogatta Pétert, börtönbe vetette, és átadta négy, egyenként négy tagból álló katonai őrségnek, hogy őrizzék, mert a páscaiünnep után akarta őt a nép elé vezetetni.

Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez.

Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezetetni, Péter - két bilincessel megkötözve - két katona között aludt, az ajtó előtt pedig örök őrizték a börtönt.

És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan!” Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről.

Ezt mondta neki az angyal: „Övezd fel magadat, és kösd fel sarudat!” Péter megtette. Az angyal pedig ezt mondta neki: „Vedd fel a felsőruhádát, és kövess engem!”

Ekkor kiment, és követte őt, de nem tudta, hogy valóság az, amit az angyal cselekszik, hanem azt hitte, hogy látomást lát.

Amikor átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük. Mikor kiment rajta, végighaladtak egy utcán, aztán hirtelen eltávozott tőle az angyal.

Ekkor Péter magához tért, és így szólt: „Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből, és mindabból, amit a zsidó nép várt.”

Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak.

Amikor megzörgette a bejárati ajtót, odament egy Rodé nevű szolgálóleány, hogy megtudja: Ki az?

Amikor megismerte Péter hangját, örömeiben nem nyitotta ki a kaput, hanem beszaladt, és híriül adta, hogy Péter áll a kapu előtt.

De azok azt mondták: „Elment az eszed!” Ő azonban bizonygatta, hogy úgy van. Azok erre így szóltak: „Az ő angyala az!”

Péter azonban tovább zörgetett. Amikor pedig kaput nyitottak, és meglátták őt, elámultak.

Nem mondhatjuk, hogy az imádkozó egyház hite mentette ki Pétert, mert nem nagyon hittek a menekülésében.

Vajon az Úr jobban szerette Pétert, mint Jakobot? Vajon nem tudta volna megmenteni Jakobot a lefejezéstől? Biztosan meg tudta volna menteni. De miért nem tette meg? Nem tudom, mert nem ismerem Isten szándékait. De itt olvashatunk egy esetről, amikor megmentette Pétert. Miért? Mert az Úr még nem végzett Péterrel. De később pedig őt is keresztre feszítették, mégpedig fejjel lefelé. És akkor miért nem mentette meg az Úr őt? Vajon öregkorára már elveszthette a hitét? Nem. Hanem Isten időzítése volt, hogy most már mehet.

Egy napon Isten nekünk is azt fogja mondani, hogy ideje menni. Nem tudjuk, hogy milyen módon fog Isten magához venni minket. De a halál nem vereség Isten gyermeke számára. Nagyon rosszul látjuk ezt kérdést.

Isten szeret minket, csodálatos ígéreteket adott nekünk, és Ő meg fog minket tartani, mindig velünk lesz és meg fog erősíteni, meg fog gyógyítani.

De mindannyiunk számára eljön az idő, amikor az Ő céljai beteljesedtek a mi életünkre nézve, és akkor miért hagyna minket továbbra is itt, ezen a romlott helyen? Jónak fogja látni, hogy magához vegyen áldott jutalomként a mennyországba. Ez nem vereség, ez győzelem!

Majd Ő fogja eldönteni, hogy milyen módon fog hazavinni minket. Egyesek nagyon egészségeseknek tűnnek, és hirtelen elviszi őket egy szívinfarktuson vagy baleseten keresztül. Nem tudjuk megérteni, hogy Isten miért visz el egyeseket gyermekkorukban, másokat fiatalkorukban, és ismét másokat nagyon öregen.

Amikor édesapám és az öcsém lezuhant az öcsém repülőgéppel, és meghaltak, édesapám, már nyugdíjas volt, és úgy gondoltuk, hogy élhetett volna még kb. 10 évet, mert elég egészséges és aktív volt. Az öcsémnek volt egy motorbicikli boltja, és apám éppen akkor kezdett salakmotorozni és nagyon szerette. De tudtuk, hogy még talán 5 vagy 10 éve van, és kész.

Az öcsém viszont kitűnő fizikummal, ereje teljében, 24 évesen halt meg. Azt meg tudtam érteni, hogy az Úr magához vette az édesapámat abban a korban, de azt már nem értettem, hogy miért ragadott el egy ereje teljében levő 24 éves fiatalembert. Sokan azt mondták, hogy „még az egész élet előtte állt volna.” De miből gondolták, hogy már nincs előtte az egész élete?

Nem érthetjük meg Isten útjait, hiszen Ő maga mondta, hogy „az én útjaim nem a ti útjaitok, és azokat nem érthetitek fel ésszel”. Ezért csak a hiábavalóságot gyakoroljuk, ha meg akarjuk válaszolni az Isten „miértjeit”. Miért tette Isten ezt? Miért tette Isten azt? Amikor egy ilyen kérdéssel állnak elő az emberek, mindig azt válaszolom, hogy: Nem tudom, és nem is akarok abba a hibába esni, hogy erre a kérdésre keressem a választ. Sokan tönkre teszik saját magukat az Isten miértjeivel, ahelyett, hogy elfogadnák azt, hogy Isten megtette, amit megtett, Ő tudja a legjobban, hogy miért, és inkább teljes mértékben kellene bízni az Ő bölcsességében.

Nem tudjuk hát, hogy Józsue miért öregedett meg annyira, és miért látszott rajta annyira az idő múlása, annak ellenére, hogy Isten szerette őt, és egy igaz és hű szolga volt.

Ha valaki szereti, szolgálja Istent, hűséges marad hozzá, az nem jelenti azt, hogy minden áron el fogja kerülni a fizikai bajokat.

Vannak olyan nagyon drága és hitben erős keresztény ismerőseim, akiknek hihetetlenül kemény betegségeik vannak. Ez nem jelenti azt, hogy nem elég erős a hitük vagy az elkötelezettségük Isten irányába, hanem lehet, hogy pont az ellenkezőjét jelenti. Lehet, hogy olyan mély elkötelezettségük van, hogy ezt mások meg sem közelíthetik. Ne legyetek olyan ostobák, hogy azt gondoljátok, hogy valaki azért másodrangú Isten szemében, mert valamiféle krónikus betegségben szenved!

Istennek hála, hogy nekem kitűnő egészséget adott, és ezt állandóan köszönöm neki. Lehet, hogy én gyenge vagyok lelkileg, és Isten azért nem ad nekem betegséget, mert tudja, hogy morgolódni és panaszkodni fogok emiatt, és nektek kellene hallgatni a panaszaimat. Nem tudom, hogy Isten miért tart meg ilyen egészségesen, de nagyon köszönöm neki. Viszont azért imádkozom, hogy kapjak elég kegyelmet ahhoz, hogy akkor is hálás maradjak, ha már nem leszek ilyen egészséges.

A lényeg az, hogy nem lehet egyenlővé tenni a lelkiséget a fizikai egészséggel.

- De akkor bizonyára nem ismered ezt az Igét: *Szeretett testvérem, kívánom, hogy mindenben olyan jó dolgod legyen, és olyan egészséges légy, amilyen jó dolga van a lelkednek.*

- De igen, ismerem. Ez János köszönése a kiváló asszonynak, ugyanúgy, mintha azt írnám egy barátomnak, hogy „bízom benne, hogy jó egészségnek örvendesz, akárcsak a lelked.”

Ez egyáltalán nem Isten szándékának, vagy akaratának kifejezője, hanem János személyes üdvözlő szövege.

Akkor kell-e a betegekért imádkozzunk? Igen, mert az Ige ezt írja. Elvárhatjuk-e hogy meggyógyulunk? Igen, mert *a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt.* Másrészt viszont ne gondoljátok, hogy megúszhatjátok az öregedést, és a halált, hacsak el nem jön előtte Krisztus értünk. Hibás elképzelés az, hogy valakinek Istentől eredő immunitása van a problémákkal, fizikai betegségekkel, balesetekkel kapcsolatban.

Isten segít nekünk, és jó hozzánk, de sosem fogjuk megérteni az Ő miértjeit. Gyerekkoromtól kezdve hittem Istenben. Egyszer bicikliztem, behunytam a szemem, hogy imádkozzak, és nekimentem egy autónak. Akkor megkérdeztem Istent, hogy miért nem vigyázott rám, hiszen végül is Hozzá imádkoztam. Ez igaz, de Isten adta az agyamat is, és azt akarja, hogy használjam is azt. Nem kell ostobákká váljunk, és végtetekbe essünk. Hagyjuk a miérteket Istenre.

Józsué is megvénült, megöregedett.

Ekkor összehívta Józsué egész Izráelt, annak véneit, családfőit, bírúit és elöljáróit, és ezt mondta nekik: Én megvénültem, megöregedtem.

Láttátok mindazt, amit Istenetek, az ÚR tett értetek ezekkel a népekkel, hiszen Istenetek, az ÚR harcolt értetek.

Látjátok, kisorsoltam törzseitek között az itt maradt népek birtokát, meg azokét a népeket is, amelyeket kiirtottam a Jordántól a nagy tengerig napnyugaton.

Istenetek, az ÚR maga szorítja és űzi ki őket előletek, hogy birtokba vegyétek földjüket, ahogyan megígérte nektek Istenetek, az ÚR.

Legyetek azért igen erősek, hogy megőrizzétek és megtartsátok mindazt, ami meg van írva Mózes törvényének könyvében! Ne térjete el attól se jobbra, se balra!

Ne keveredjete össze ezekkel a népekkel, amelyek itt maradtak köztetek. Isteneiknek a nevét ne említsétek, ne esküdjete rájuk, ne tiszteljétek őket, és ne boruljatok le előttük!

Ragaszkodjatek viszont Istenetekhez, az ÚRhoz, ahogyan a mai napig tettétek!

Nagy és erős népeket űzött ki előletek az ÚR. Előttek azonban senki sem állhatott meg mindmáig.

Egy közületek elűz ezret, mert Istenetek, az ÚR harcol értetek, ahogyan megígérte nektek.

Azért nagyon vigyázzatek magatokra, és szeressétek Isteneteket, az URat!

Mert ha mégis elfordultok tőle, és ha ezeknek a népeknek a maradékaihoz ragaszkodtok, amelyek itt maradtak köztetek, ha összeházasodtok és összekeveredtek velük, ők meg veletek,

akkor tudjátok meg, hogy nem űzi ki többé Istenetek, az ÚR ezeket a népeket előletek. Sőt törré és csapdává lesznek számotokra, oldatokon ostromra, szemetekben pedig tövisekké, míg ki nem pusztultok erről a jó földről, amelyet Istenetek, az ÚR adott nektek.

Józsué figyelmezteti őket, hogy ne keveredjenek a körülöttük élő népekkel. Ez nem azt jelenti, hogy Isten elválasztotta a nemzeteket, és ma is tiltja a nemzetek és fajok keveredését. Nem erről van szó, hanem arról, hogy Isten tisztán akarta tartani azt a nemzetet amelyből majd a Fia fog származni. Nincs magasabb vagy alacsonyabbrendű emberfaj, mert ma Krisztusban mindnyájan egyek vagyunk.

Én most már elmegyek azon az úton, amelyen minden földi ember elmegy. Ismerjétek el teljes szívetekkel és teljes lelketekkel, hogy nem vészett el egyetlen szó sem azokból az ígéretek közül, amelyeket megígért nektek Istenetek, az ÚR. Mind beteljesedett rajtatok, nem vészett el abból egy szó sem.

De ahogyan beteljesedett rajtatok mindaz az ígélet, amelyet Istenetek, az ÚR megígért nektek, úgy fogja beteljesíteni rajtatok az ÚR minden fenyegetését is, amíg ki nem pusztít benneteket erről a jó földről, amelyet nektek adott Istenetek, az ÚR.

Ha megszegitek Isteneteknek, az ÚRnak a szövetségét, amelyet ő rendelt nektek, ha elmentek, és más isteneket tiszteltek, és azok előtt borultok le, akkor föllángol majd ellenetek az ÚR haragja, és hamarosan kipusztultok erről a jó földről, amelyet nektek adott.

A 24.-ik fejezetben Józsué folytatja a néphez intézett beszédét. Képzeljétek el ezt az öreg embert, aki hűséges volt az Úrhoz, de most már az idő eljárt felette, legyengült és a hangja remegővé vált.

Józsué összegyűjtötte Izráel minden törzsét Sikembe, egybehívta véneit, családfőit, bírót és elöljárót. Odaálltak Isten színe elé.

Ekkor azt mondta Józsué az egész népnek: Így szól az ÚR, Izráel Istene: A folyamom túl laktak régen atyáitok, Ábrahámnak és Náhórnak az apja, Táré, és más isteneket tiszteltek.

De kivettem atyátokat, Ábrahámot a folyamom túlról, és végigvezettem Kánaán egész földjén. Megszaporítottam utódait, Izsákot adtam neki,

Izsáknak pedig Jákóbot és Ézsaut adtam; Ézsauinak a Széír-hegységet adtam birtokul, Jákób és fiai pedig lementek Egyiptomba.

Majd elküldtem Mózeszt és Áront, és megvertem Egyiptomot; ezt vittem véghez közöttük. Azután kihoztalak benneteket.

Kihoztam atyáitokat Egyiptomból, és eljutottatok a tengerig. De üldözték atyáitokat az egyiptomiak harci kocsikkal és lovasokkal a Vörös-tengerig.

Akkor az Úrhoz kiáltottak segítségért, és ő sötétséget bocsátott közétek és az egyiptomiak közé. Rájuk eresztette a tengert, és az elborította őket. Szemetekkel láttátok, hogy mit tettem Egyiptommal. Azután a pusztában laktatok hosszú ideig.

Majd bevittelek benneteket az emóriak földjére, akik a Jordánon túl laktak, és azok harcoltak ellenetek. De a kezetekbe adtam őket, és birtokba vettétek a földjüket. Őket pedig kipusztítottam előletek.

Azután fölkelt Bálák, Cippór fia, Móáb királya, és harcolt Izráel ellen. Elküldött, és hívatta Bálámot, Beór fiát, hogy átkozzon meg benneteket.

Én azonban nem akartam meghallgatni Bálámot, hanem meg kellett áldania benneteket, és így kimentettelek benneteket a kezéből.

Láthatjátok, hogy itt már első szám első személyben beszél, tehát itt Józsué prófétál az izraeli vezetőknek: Isten szól Józsuén keresztül.

Azután átkeltetek a Jordánon, és elérkeztetek Jerikóhoz. Hadakoztak ellenetek Jerikó polgárai, az emóriak, a perizziek, a kánaániak, a hettiták, a gírgásiak, a hivviek és a jebúsziaiak, de a kezetekbe adtam őket.

Rettenetes félelmet bocsátottam rájuk, és az futamította meg az emóriak két királyát, nem a te kardod és nem a te íjad.

Földet adtam nektek, amelyen nem ti dolgoztatok, városokat, amelyeket nem ti építtettetek, mégis letelepedtetek bennük; szőlőket és olajfákat, amelyeket nem ti ültettetek, mégis ti esztek róluk.

Most azért az URat féljétek, és őt szolgáljátok tökéletesen és igazán. Távolítsátok el azokat az isteneket, amelyeket atyáitok szolgáltak a folyamom túl, meg Egyiptomban, és az URat szolgáljátok!

De ha nem tetszik nektek, hogy az URat szolgáljátok, válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni: akár azokat az isteneket, akiket atyáitok szolgáltak a folyamom túl, akár az emóriak isteneit, akiknek a földjén laktok. De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!

Józsué elismétli Isten hatalmas munkálkodást, és aztán nekik szegezi a kérdést, hogy még ma döntsék el, hogy kit fognak szolgálni. Felismerte, hogy Isten a választás erejét és lehetőségét az ember kezébe adta. Mindenki kezében ott a döntés, de nem azt dönti el, hogy szolgál-e valakit, vagy sem, hanem azt, hogy kit fog szolgálni. Minden ember szolgál valakit, minden embert vezet egy vágy, egy életelv, egy filozófia, amely az istenévé vált.

Józsue emlékezteti őket arra, hogy az Özönvíz előtti időkben az emberek más isteneket imádtak. Azok az emóriaiak, akiknek most a földjén laknak az izraeliek, szintén a saját isteneiket szolgálták. Sok különböző isten van, amelyet imádkozhatunk, sok különböző életelv van, amelyek alapján egy életet irányítani lehet. Az ember a saját testi vágyai által vezérelve élhet, és ez válhat az ő istenévé. Az ember központi célja lehet a sikerre való törekvés, ez is az istenévé válhat. Lehet a gazdagság is az istenünk, ezért kell eldönteni, hogy melyik istent fogjuk szolgálni? Az Élő, igaz Istent, vagy azokat az isteneket, amelyeket az Özönvíz előtti emberek imádtak.

De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!

Idős kora ellenére még mindig ő vezeti saját háza népét. Csodálatos, amikor egy férj és apa a saját háza nevében beszélhet.

Erre válaszolt a nép, és ezt mondta: Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az URat, és más isteneket szolgáljunk!

A mi Istenünk az ÚR! Ő hozott ki bennünket és atyáinkat Egyiptom földjéről, a szolgaság házából, és azokat a nagy jeleket tette szemünk láttára. Megőrzött bennünket minden úton, amelyen jártunk, és minden nép között, ahol átvonultunk.

Kiűzött előlünk az ÚR minden népet, az országban lakó emóriákat is. Mi is az URat akarjuk szolgálni. Bizony, ő a mi Istenünk!

Akkor Józsue ezt mondta a népnek: Nem tudjátok ti szolgálni az URat, mert szent Isten ő, féltőn szeret ő Isten ő, nem tűri el hitszegéseiteket és vétkeiteket!

Ha majd elhagyjátok az URat, és idegen isteneket szolgáltok, akkor ő újra meg újra csapást hoz rátok, és megsemmisít, ha addig jól tett is veletek.

A nép azonban ezt felelte Józsueának: Nem! Mi az URat akarjuk szolgálni!

Ekkor így szólt Józsue a néphez: Magatok vagytok a tanúi annak, hogy ti választottátok az URat, hogy őt szolgáljátok. Ők azt mondták: Tanúi vagyunk.

Most azért távolítsátok el az idegen isteneket, amelyek köztetek vannak, és adjátok oda szíveteket az ÚRnak, Izráel Istenének!

A nép így felelt Józsueának: Az URat, a mi Istenünket fogjuk szolgálni, és az ő szavára hallgatunk.

Így kötött szövetséget Józsue azon a napon népe javára; rendelkezést és törvényt tárt elé Sikemben.

Azután beírta Józsue ezeket a dolgokat az Isten törvényének a könyvébe. Majd fogott egy nagy követ, és odaállította az alá a cserfa alá, amely az ÚR szent helyén volt.

És ezt mondta Józsue az egész népnek: Ez a kő lesz a tanúbizonyosság ellenünk, mert ez hallotta az ÚRnak minden mondasát, amikor beszélt velünk. Ez lesz a tanúbizonyosság ellenetek, ha megtagadjátok Isteneteket!

Ezután elbocsátotta Józsue a népet, mindenkit a maga örökségébe.

Történt pedig ezek után, hogy meghalt Józsue, Nún fia, az ÚR szolgája százöt éves korában.

Eltemették örökségének a területén Timnat-Szerahban, az Efraim hegyvidékén, a Gaas hegytől északra.

Izráel az URat szolgált Józsue egész idejében, és azoknak a véneknek egész idejében, akik túléltek Józsue-t, és akik ismerték az ÚRnak minden tettét, amit Izráelért tett.

Megfigyelhetjük, hogy amikor Isten a történelem során csodálatos dolgokat tett a népe körében, akkor ez a munka nagyon ritkán jutott el a második generációig. Az egyház történelme során is csodálatos újjászületések, ébredések voltak, és ezekből általában új vallási felekezetek születtek, de tragikus, hogy, a második generációban már nagyon ritkán folytatódott ez a munka.

Akik látták Isten munkáját, azok emlékezni tudnak arra, amit Isten tett, de az új generáció megváltoztat dolgokat, megszervezi az egészet, megpróbálja sablonosítani. Ezért örülök annak, hogy az utolsó

generációban élek, mert innen már az elragadtatás következik, és nem kell tovább itt folytassuk. De ez lenne a legnagyobb kérdés számomra, ha nem hinném, hogy közel van az elragadtatás.

Gyönyörű dolgot végzett Isten velünk, le vagyok nyugózva ettől. De ha arra kellene gondoljak, hogy mi lesz miután mi, akik láttuk Isten ezen csodálatos munkáját, innen elmegyünk? Lehet, hogy jönni fognak mások, akik analizálják majd, elméleteket és sablonokat gyártanak, és miután megszervezik az egészet, akkor az egész elbukik, akárcsak az összes ezelőtt létezett felekezet.

Valamiért nem vagyunk képesek megfelelően átadni a következő generációnak Isten csodálatos munkáját. A hiba talán ott van, hogy amikor Isten megáld minket, akkor ez az életünk minden területére kiterjed: lelki, anyagi, fizikai síkokra. Miután egy csomó küzdelmen, megpróbáltatáson, hitpróbán túl vagyunk, és sokat nélkülöztünk, akkor azt gondoljuk, hogy nehogy a gyerekeink is ugyanazokat a nehézségeket kelljen megtapasztalják, mint mi.

Nem akarjuk, hogy a gyerekeink hitben éljenek, úgy mint mi, és, hogy csak Istenbe bízzanak, hogy vajon lesz-e mit egyenek holnap. Megpróbáljuk megóvni a gyerekeinket azoktól a nehézségektől, amikben nekünk részünk volt, és így megóvjuk őket nagyon sok fontos bizalommal, hittel kapcsolatos leckétől is. Ezért aztán nem tapasztalhatják meg Isten csodálatos munkáját, amely a hit következményeként válik nyilvánvalóvá.

Igy Isten nem válik olyan valóságossá számukra, mint számunkra, mert ők nem kellett csak és kizárólag Benne bízzanak azért, hogy ehessenek vagy azért, hogy gumit cserélhessenek a kocsijukon.

Itt, Józsué könyvének végén van egy olyan érdekes feljegyzés, amelyről nem tudom, hogy miért lett ide írva:

József holttestét, amelyet Egyiptomból hoztak magukkal Izráel fiai, Sikemben temették el, a mezőnek azon a részén, amelyet Jákób vett meg Hamórnak, Sikem atyjának fiaitól száz pénzért. Ez József fiainak az öröksége lett.

Olvastuk már, hogy amikor Izrael gyermekei kijöttek Egyiptomból, akkor magukkal hozták József csontjait, de egész idáig nem volt szó arról, hogy hová temetik el.

Meghalt Eleázár, Áron fia is, és eltemették fiának, Fineásnak a városában, Gibeában, amelyet az Efraim hegyvidékén adtak neki.

A régi vezetés kihalt, és az új következik. A Birák könyvében aztán megláthatjuk, hogy milyen hamar feledkeztek meg Istenről, és eltévelyedtek.

Szerintem a jóllét az, amit a legnehezebb kezelni. Édesapám azt írta az íróasztalára: „Istenem, sose adjál olyan jóllétet nekem, hogy megfeledkezzek az irántad való szeretetről.” Felismerte, hogy ez a gyengéje, tudta, hogy mit tehet vele a pénz, és azt is tudta, hogy mit tett a pénz az ő családjával. Állandóan azt imádkozta, hogy az Isten ne áldja meg őt annyira, hogy elfeledkezzen az iránta való szeretetéről. Azt hiszem ez egy nagyon bölcs imádság volt.

Sokan annyi anyagi áldásban részesültek, hogy már nem képesek megtartani az Istennel való mély kapcsolatukat, és az iránta való elkötelezettségüket. Az általuk érzett szeretet kezd elhalványodni, és a világ szeretete és a világ dolgai kezdik elfoglalni az életük nagy részét.

A 22.-ik fejezetben átugrottunk egy intést, amelyet Józsué Ruben, Gád és Manassé törzseinek címzett a 5-
.ik versben: *Szeressétek Isteneteket, az URat, és mindenben az ő útjain járjatok; tartsátok meg
parancsolatait, ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljátok teljes szívvel és teljes lélekkel!*
Ez egy hatalmas buzdítás! Ezt tartsuk meg mi is, és ennek nyomán Isten áldásai fognak ránk szállni.

85 perc